

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยแต่เดิมนั้นเป็นประเทศเกษตรกรรม แต่ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 กระแสการพัฒนาประเทศโดยมุ่งเน้นการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมตามระบบทุนนิยมที่ได้ขยายตัวไปสู่ประเทศกำลังพัฒนาอย่างรวดเร็ว ซึ่งรวมถึงประเทศไทยที่มุ่งเน้นการพัฒนาประเทศให้ทันสมัยเป็นประเทศอุตสาหกรรม ดังจะเห็นจากนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลในช่วงปี พ.ศ. 2500 ซึ่งมีแนวความคิดและแนวทางดำเนินงานในลักษณะที่ตอบสนองต่อระบบทุนนิยมในระดับโลก ในปี พ.ศ. 2503 ประเทศไทยได้มีการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2504 - พ.ศ. 2509) ซึ่งได้รับอิทธิพลทางความคิดจากธนาคารโลก ภายใต้การแนะนำและสนับสนุนของประเทศสหรัฐอเมริกา ในการดำเนินการตามแผนพัฒนาดังกล่าวได้เร่งให้มีการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน มีการสร้างเขื่อนเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า การชลประทาน การคมนาคมขนส่ง การสื่อสารเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวก และรองรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมของเอกชนจากต่างชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับ โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศจากระบบเกษตรกรรมไปสู่ระบบอุตสาหกรรม โดยคาดหวังว่าจะส่งผลต่อการเพิ่มรายได้ของประเทศไทยให้สูงขึ้น

จากการดำเนินนโยบายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับดังกล่าว จะพบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2528 - 2538 ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจรวดเร็วที่สุดถึงร้อยละ 10 ซึ่งนั่นก็อาจทำให้เข้าใจได้ว่าประเทศกำลังก้าวไปสู่การพัฒนาที่ถูกทาง อย่างไรก็ตามหากได้พิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบจะเห็นว่า การเติบโตนี้โดยพื้นฐานแล้ว มิได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า และมีสิ่งที่เกิดควบคู่ไปกับการเติบโตทางเศรษฐกิจดังกล่าวก็คือ ความแตกต่างของรายได้ระหว่างชนชั้นซึ่งมีแนวโน้มที่จะขยายเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ อันสืบเนื่องมาจากความไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาลในการกระจายรายได้อย่างทั่วถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระจายรายได้ไปสู่ชนบท (วอลเดน เบลโล, 2542)

ในปี พ.ศ. 2526 รัฐบาลมีนโยบายกระจายอุตสาหกรรมไปยังภูมิภาคต่าง ๆ โดยในภาคเหนือได้สนับสนุนให้มีการสร้างนิคมอุตสาหกรรมในจังหวัดลำพูน ซึ่งแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2528 โรงงานเริ่มเปิดกิจการในปี พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา ซึ่งสอดคล้องกับการประกาศนำประเทศเข้าสู่การเป็นเสือเศรษฐกิจ หรือ ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (NICs) นั่นจึงทำให้กระแสความต้องการที่ดินเพื่อใช้ในภาคอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และบริการเพิ่มขึ้น เกิดกระแสความตื่นตัวเพื่อซื้อ

ขายที่ดิน การขยายตัวของการก่อสร้างโรงงานอุตสาหกรรมทั้งในและนอกพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม การสร้างบ้านจัดสรร สวนการเกษตร สนามกอล์ฟ รีสอร์ท ไปยังพื้นที่การเกษตรและพื้นที่ป่าที่ชาวบ้านได้อาศัยเป็นแหล่งอาหารเลี้ยงสัตว์ และแหล่งไม้ใช้สอยของชุมชน โดยเฉพาะในพื้นที่ทำเลดีที่ติดกับถนนสายต่าง ๆ ที่ตัดใหม่ รวมไปถึงที่ดินโดยรอบถนนชูปเปอร์ไฮเวย์ (มาซากิ โอชิยาม่า, 2538)

ต่อมาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 – 2529) มีการกำหนดให้เชียงใหม่เป็นเมืองหลักในการพัฒนาภาคเหนือและเป็นศูนย์กลางธุรกิจ การค้า การบริการและการท่องเที่ยวของภาคเหนือตอนบน แต่ยังคงต้องการขยายบทบาทในการเป็นแหล่งอุตสาหกรรมแห่งแรกในภูมิภาคอย่างจริงจัง โดยผลการสำรวจเห็นสมควรให้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมในท้องที่ระหว่างจังหวัดเชียงใหม่ – ลำพูน สอดคล้องกับงานวิจัย ที่สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์เคยนำเสนอ ในที่สุดก็ได้ ก่อสร้าง นิคมอุตสาหกรรม ภาคเหนือ บริเวณริมถนนเชียงใหม่ – ลำปาง (ทางหลวงหมายเลข 11) บนเนื้อที่ 1,748 ไร่ ที่หมู่ 4 ตำบลบ้านกลาง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน เริ่มก่อสร้างเดือนเมษายน พ.ศ. 2526 แล้วเสร็จในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2528 โดยให้เหตุผลในการเลือกจังหวัดลำพูนเป็นที่ตั้ง นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ เพราะความพร้อมในเรื่องสาธารณูปโภค แรงงาน วัตถุดิบทางการเกษตร ระบบสื่อสาร การคมนาคม และระยะทางจากจังหวัดเชียงใหม่ถึงจังหวัดลำพูนห่างกันประมาณ 20 กว่ากิโลเมตรเท่านั้น ประกอบกับต้องการให้เกิดการพัฒนาออกกรุงเทพมหานคร (อุดม ต้นเปาว์ , 2529) และคาดหวังให้นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาคและเป็นการเริ่มต้นก้าวเข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมอย่างจริงจังของลำพูนแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ต่อมาในปี พ.ศ. 2535 ได้เริ่มมีแผนพัฒนาร่วมระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ (Greater Mekong Subregion : GMS) (สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, 2537) และมียุทธศาสตร์พัฒนาภาคเหนือจนเกิดโครงการเมืองแฝดเชียงใหม่ – ลำพูนขึ้น และได้วางบทบาทให้จังหวัดลำพูนเป็นเมืองอุตสาหกรรมสิ่งนี้กระตุ้นให้จังหวัดลำพูนมีการขยายตัวในด้านอุตสาหกรรมอย่างชัดเจนมากขึ้น

การจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ซึ่งเป็นตัวแทนของระบบทุนนิยมในระดับโลก ที่เน้นหลักการ ปัจเจกชนนิยม (Individualism) การแสวงหากำไรอย่างไม่หยุดยั้ง (Profit seeking motive) และการขยายตัวทางเศรษฐกิจ (Economic growth) ทั้งนี้โดยมีธุรกิจเสรีของเอกชน (Free enterprise) เป็นสถาบันเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดในการสร้างความเจริญให้แก่ประชาชน (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ 2535:26) ปรากฏว่าได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของชาวบ้าน ซึ่งมีผู้บรรยายเอาไว้ว่า “ในระยะ 1 - 2 ปีนี้ อาชีพทำนาของชาวนาจังหวัดลำพูนต้องตกต่ำอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คนรุ่นใหม่และคนส่วนใหญ่แทบจะไม่มีใครใส่ใจกับอาชีพทำนาอีกต่อไป การปลูกข้าวและเกี่ยวข้าวกลายเป็น

งานชั้นต่ำที่ใคร ๆ พากันดูถูกเหยียดหยาม ชาวนาแก่ ๆ ชาวนายากจน ที่ยังเหลืออยู่จึงทำนากันไปอย่างเงียบเหงา การหาแรงงานรับจ้างมาช่วยในฤดูปลูกและฤดูเกี่ยว เป็นไปอย่างยากลำบาก คนลำพูนแห่กันไปทำงานตามโรงงานอย่างสนุกสนาน ลูกหลานมักจะสนับสนุนให้พ่อแม่ขายที่นา เอาเงินมาซื้อรถยนต์ ซ่อมมอเตอร์ไซค์ ขับเข้าในเมือง” (กิน ญาญเดิม 2536 : 18) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนแบบแผนวิถีชีวิตและโลกทัศน์ของคนกลุ่มดังกล่าว ที่คล้อยไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลง ซึ่งได้รับผลกระทบจากพัฒนาการของระบบข่าวสารที่เกิดจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ทำให้การส่งผ่านข้อมูลไปสู่ชนบทอย่างรวดเร็ว ในรูปของโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ รวมไปถึงงานความบันเทิง ทำให้ขอบเขตการรับรู้ของชาวบ้านมิได้จำกัดแต่เฉพาะเรื่องราวภายในหมู่บ้าน และละแวกใกล้เคียง แต่สามารถรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั่วประเทศและนอกประเทศพร้อม ๆ กันอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการขยับย่อระยะทางระหว่างศูนย์กลางกับบริเวณชายขอบระหว่างเมืองกับชนบท (ชยันต์ วรรณระภูติ และคณะ 2536:2)

จากการที่เป็นแหล่งอุตสาหกรรมในเขตภาคเหนือตอนบน ทำให้จังหวัดลำพูนเป็นจังหวัดที่มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในภาคอุตสาหกรรม มีมูลค่ารายได้เฉลี่ยต่อของประชากรสูงที่สุดในภาคเหนือ ปี พ.ศ. 2545 ลำพูนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรมากกว่าจังหวัดเชียงใหม่เกือบสามเท่า ตัวเลขทางเศรษฐกิจยืนยันถึงสถานะทางเศรษฐกิจที่เดิมโตขึ้นและเป็นไปตามการคาดหมายที่ต้องการให้ จังหวัดลำพูนกลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการเป็นผู้นำด้านอุตสาหกรรมของภาคเหนือ ทั้งนี้นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือได้กลายเป็นแหล่งจ้างงานที่สำคัญดึงดูดแรงงานทั้งในท้องถิ่น อำเภอใกล้เคียง จังหวัดใกล้เคียง และภาคอื่น ๆ เข้ามาทำงานใช้ชีวิตปะปนกับคนท้องถิ่นดั้งเดิม เกิดย่านชุมชนขนาดใหญ่มากขึ้นเนื่องจากต้องรองรับแรงงานที่เข้ามาทำงาน เกิดการขยายตัวอย่างรวดเร็วของการใช้ที่ดินประเภทต่างๆ เช่นการใช้ที่ดิน สำหรับที่อยู่อาศัย การค้า และการบริการต่าง ๆ แม้เศรษฐกิจของลำพูนจะขยายตัวจากอุตสาหกรรมแต่ก็เป็นเพียงแหล่งจ้างงานขนาดใหญ่ของคนต่างถิ่นที่ต้องแลกกับการเปลี่ยนแปลงสภาพสังคม เศรษฐกิจ การขยายตัวของเมือง การกลายเป็นอุตสาหกรรม และการเพิ่มขึ้นของแรงงาน ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ได้ขยายออกไปซึ่งนอกจาก การย้ายถิ่นเข้ามาของแรงงานแล้วอะไรเป็นปัจจัยสำคัญของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ดี การปรับเปลี่ยนแบบแผนวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลตามกระแสของระบบทุนนิยม โดยมีการปฏิสัมพันธ์กับภาวะแวดล้อมภายนอกซึ่งดำเนินไปโดยผ่านระบบข่าวสารข้อมูล ระบบข้าราชการ ระบบการศึกษา ฯลฯ ย่อมแตกต่างกันไป ประชาชนในชนบท ซึ่งมีความแตกต่างหลากหลาย ย่อมมีการปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินต่อสู่ในการทำมาหากินเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตให้ดีขึ้นแต่ก็หาได้ปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงได้เหมือนกันหมดได้ ทั้งนี้เพราะตกอยู่ภายใต้

เงื่อนไขของทรัพยากรธรรมชาติ และทุนที่ได้สะสมมา ความสามารถเฉพาะตัว โอกาสของการรับรู้ ข้อมูลข่าวสาร ตลอดจนเงื่อนไขทางโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ประชาชนแต่ละกลุ่มแต่ละพื้นที่เผชิญอยู่ (ชยันต์ วรรณะภุติ และคณะ 2536:2) จึงปรากฏว่า คนในชนบทจังหวัดลำพูน บางกลุ่มที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้ดีก็จะได้ผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองสูงขึ้น ในขณะที่เดียวกัน คนในจังหวัดลำพูนอีกหลาย ๆ กลุ่มไม่สามารถที่จะปรับตัวตามสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ทำให้มีการแยกตัวและก่อตัวทางชนชั้นขึ้นมาใหม่ในชนบทจังหวัดลำพูน ซึ่งส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมของคนในชนบทจังหวัดลำพูนปรับเปลี่ยนไปด้วย

จึงกล่าวได้ว่าการขยายตัวของระบบทุนนิยมผ่านทางนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในชนบทจังหวัดลำพูน ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนแบบแผนความสัมพันธ์ในชุมชนที่แตกต่างออกไปจากแบบแผนดั้งเดิม ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพลวัตของเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทางสังคมและพลวัตของชุมชนบริเวณโดยรอบนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ และเงื่อนไขความสัมพันธ์ของชุมชนในอดีต กับเงื่อนไขนับตั้งแต่มีนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ที่ได้รับผลกระทบจากระบบทุนนิยมในระดับโลก โดยผ่านกลไกของรัฐในรูปแบบของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติตลอดจนนโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนาในเขตของภาคเหนือตอนบน.

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึง พลวัตของการเปลี่ยนแปลงของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือและการขยายตัวของชุมชนโดยรอบในห้วง 3 ทศวรรษ ตั้งแต่อดีต และนับตั้งแต่มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จนถึงปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคม ของชุมชนโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

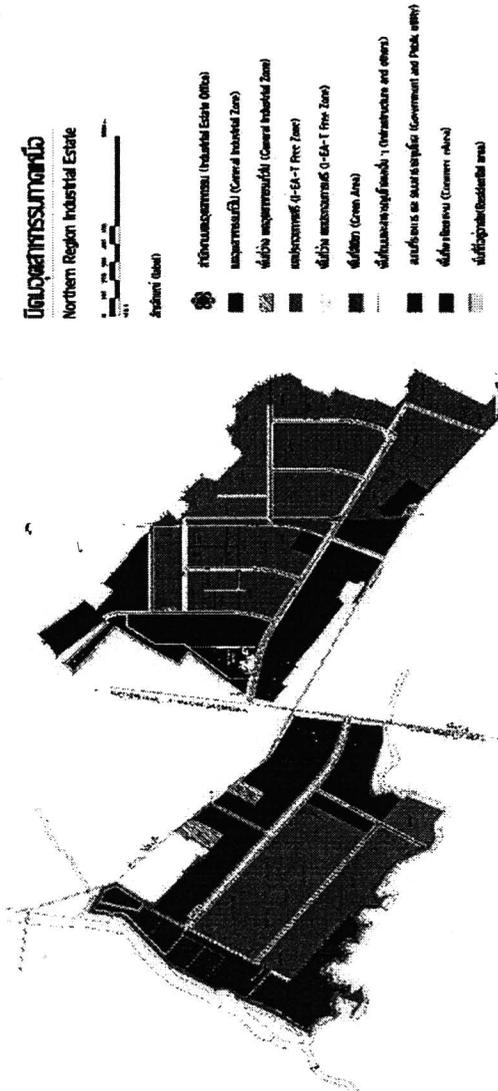
1. ได้ทราบถึงรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และ สังคม ในห้วงระยะเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่านจากระบบเกษตรกรรม มาเป็นระบบอุตสาหกรรม ภายใต้การเข้ามาของนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ

2. ได้ทราบถึงผลกระทบของการพัฒนาเกษตรและอุตสาหกรรมของจังหวัดลำพูน ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นข้อเสนอแนะ นโยบายเพื่อการพัฒนาเกษตร และอุตสาหกรรมของจังหวัดลำพูน และภาคอื่นๆต่อไป

1.4 ขอบเขตที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านพื้นที่เป็นชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านต่าง ๆ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในรัศมี 5 กิโลเมตร รอบๆ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ซึ่งประกอบไปด้วย 11 ตำบล ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาวิจัยใน 5 หมู่บ้าน นั่นก็คือ บ้านปูลุย บ้านศรีสองเมือง บ้านสันป่าฝ้าย บ้านอุโมงค์ และบ้านป่าสัก โดยพื้นที่ศึกษา มีพื้นที่รวม 107,022.01 ไร่ (17,123.52 เฮกตาร์) โดยเหตุผลในการเลือกพื้นที่ศึกษาถือเป็นบริเวณที่มีการกระจุกตัวของอุตสาหกรรมอย่างหนาแน่น และเป็นบริเวณที่รัฐยังคงมีนโยบายส่งเสริมด้านอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง

รูปที่ 1.1 พื้นที่ในการศึกษาเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

2.1 ศึกษาบริบทของชุมชนในบริเวณนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือในการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยการผลิตและวิธีการผลิตของชุมชน โดยศึกษาเชิงประวัติศาสตร์เพื่อให้เห็นภาพการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในและนอกชุมชน

- ทางกายภาพ จะดูว่าสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ และ โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เช่น ที่ดิน ถนนหนทาง และระบบการผลิต มีพลวัตรของการเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา

- ทางเศรษฐกิจ จะดูการเปลี่ยนแปลงในเรื่องอาชีพ รายได้ รายจ่าย การบริโภค การถือครองที่ดิน การใช้ประโยชน์จากที่ดินของชุมชน

- ทางสังคม จะดูลักษณะความสัมพันธ์ บทบาทหน้าที่ภายในครอบครัว เครือญาติ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในการก่อให้เกิดกลุ่มทางสังคม การศึกษาการถ่ายทอดเรียนรู้ของชุมชน รูปแบบการใช้ประโยชน์จากการศึกษา และการเปลี่ยนแปลงลักษณะการรวมกลุ่ม

2.2 ศึกษาเงื่อนไขของความสัมพันธ์ทางสังคมในการเปลี่ยนแปลงลักษณะความสัมพันธ์ทางสังคม โดยดูจากเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

- การเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดิน และการใช้ประโยชน์จากที่ดิน ซึ่งถือเป็นปัจจัยหลักของระบบการผลิต
- การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ อาชีพ รายได้ การบริโภค ฯลฯ

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

พัฒนาการทางอุตสาหกรรม หมายถึง พัฒนาการทางด้านประเภท รูปแบบการผลิตขนาด และจำนวน โรงงานอุตสาหกรรมและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรม แรงงานในการผลิต แหล่งวัตถุดิบ ตลาดผลิตภัณฑ์ และสัณฐานผู้ประกอบการ ทั้งในนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ และพื้นที่โดยรอบ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ถึงปี พ.ศ. 2553

พลวัต (Dynamics) หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลง ไม่หยุดนิ่งมีการเคลื่อนไหวตลอดเวลา ซึ่งพลวัตจะทำให้เกิดการพัฒนารือไม่ก็ได้ขึ้นอยู่กับแรงผลักดันหรือแรงขับอื่นๆที่เกี่ยวข้อง พลวัตแห่งการเปลี่ยนแปลงนี้ สามารถสะท้อนแนวคิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมหลาย ๆ ด้าน เช่นการเมือง สังคมวัฒนธรรม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ และเศรษฐกิจ ของชุมชนในเขตนิคมอุตสาหกรรม ภาคเหนือจังหวัด ลำพูน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ถึงปี พ.ศ. 2553

ปัจจัยการผลิต หมายถึง ทรัพยากรต่างๆที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ ครอบคลุมทั้งสิ่งที่จำต้องได้และสิ่งที่จับต้องไม่ได้ เช่น ที่ดิน แรงงาน วัตถุดิบ และเครื่องจักร เป็นต้น

การพัฒนา หมายถึง การปรับเปลี่ยนรูปแบบ และ ปัจจัยการผลิตจากเกษตรกรรมไปสู่อุตสาหกรรม ของชุมชน โดยรอบนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ จังหวัดลำพูน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ถึงปี พ.ศ. 2553 ตามแนวทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ทุนทางการผลิต หมายถึง ปัจจัยในการผลิตที่ใช้ในกาสร้างเศรษฐกิจหรือบริการอื่นๆ ที่มนุษย์เป็นผู้ผลิตและไม่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เศรษฐทรัพย์และบริการนั้นๆจะต้องไม่ใช่ตัวทุนนั้นๆเอง แม้ว่าทุนนั้นๆสามารถที่จะเสื่อมราคาลงได้

การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดิน หมายถึงการใช้ที่ดินบริเวณ โดยรอบนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือจังหวัดลำพูนที่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ อดีต - 2553 โดยเฉพาะพื้นที่เกษตร พื้นที่รกร้างว่างเปล่า พาณิชยกรรม อุตสาหกรรมและที่อยู่อาศัย

ผลกระทบจากการพัฒนาอุตสาหกรรม หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้แก่ ผลกระทบด้านการใช้ที่ดิน ด้านประชากร – สังคมในเรื่องการย้ายถิ่นของแรงงาน ความหลากหลายของคนในสังคม รวมทั้งผลกระทบในพื้นที่เช่นอุบัติเหตุ การลักเล็กขโมยน้อย อาชญากรรมปัญหามลภาวะทางอากาศและทางเสียง ด้านเศรษฐกิจเรื่องในเรื่องการปรับเปลี่ยนอาชีพจากภาคเกษตรสู่นอกภาคเกษตร การขยายตัวของกิจกรรมการค้า การบริการและการจ้างงาน ในเขตนิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ และ พื้นที่โดยรอบตั้งแต่ปี พ.ศ. 2526 ถึงปี พ.ศ. 2553